

И тъй стояхъ съсь нетърпене
И много, много азъ мълчахъ,
Но по сърдечно си влѣчене
Къмъ Трапезица азъ тръгнахъ.

Навредъ тамъ тихий вѣтъръ вѣе,
Рѣката Янтра тамъ шуми;
И славейчето сладко пѣе
И пѣтниците весели.

Менъ само не развеселява
Тази природна веселба,
Но само ми възпоменава
За прадѣднитѣ времена!

И дума: „Слушай, юноше, съ внимание,
Къмъ тебе вика таенъ гласъ,
Нагледай се съ възпоменане,
Живѣе всичко до тозъ часъ.

Смисли за тази Трапезица,
За този старий, наший градъ,
Той българска е билъ столица,
Измива прадѣдния грѣхъ!

Съсь вѣрната си тукъ дружина
Асенъ е нѣкога живѣлъ,
Но много отъ тогазъ се мина,
Откакъ съсь слава той гърмѣлъ.

Оттука български юнаци
Далеко тичали на смъртъ,
Високо вдигали байраци,
Врази кога имъ се явятъ!“